

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Štefanku a sudkýň JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Anny Petruľakovej v právnej veci žalobcu: **M.**, s miestom podnikania D.R.; IČO: X., zast. JUDr. Ing. K.V., advokát, S.B. proti žalovanému: **T., a.s.**, so sídlom B.Ž., IČO: X., zast. JUDr. L.P., advokát, M.Ž., **o zaplatenie 22 472,29 Eur (677 000 Sk) s príslušenstvom**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.3.2009, sp. zn. 13 Cob 87/2008, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.3.2009, sp. zn. 13 Cob 87/2008 **z a m i e t a.**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo dňa 6.11.2007, č. k. 19 Cb 128/2001-359 zamietol návrh žalobcu na vydanie osobného motorového vozidla V. B., číslo motora X., č. karosérie X., rok výroby 1999. Súčasne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 677 000 Sk s 12,5% úrokom z omeškania ročne od 23.7.2003 do zaplatenia, ako aj trovy konania vo výške 138 116,30 Sk na účet právneho zástupcu žalobcu, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh žalobcu zamietol.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že žalobca na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31.8.2000, uzatvorenej podľa ustanovení Obchodného zákonníka medzi žalobcom a spoločnosťou V., s.r.o. nadobudol motorové vozidlo V.B.. Žalobca nadobudol vlastnícke právo k vozidlu aplikáciou ust. § 446 Obchodného zákonníka. Ustanovenie prelamuje zásadu, že nikto nemôže previesť viac práv ako sám má, tzn. že vlastnícke právo je možné nadobudnúť aj od nevlastníka. Podľa názoru prvostupňového súdu je žalobca dobromyseľný, pretože predávajúci ho výslovne ubezpečil, že na predmete prevodu neviaznu žiadne práva tretích osôb a žalovanému sa nepodarilo preukázať žalobcovu nedobromyseľnosť. Ani výpoveď svedka p. M. nedokázala vedomosť žalobcu, že predávajúci nebol oprávnený s vozidlom nakladať.

Ďalej bolo zistené, že predmetné vozidlo bolo orgánmi Policajného zboru SR vydané žalovanému, ktorý ho následne predal svojmu zamestnancovi za sumu 677 000 Sk. Keďže žalovaný ako nevlastník vozidlo predal, za čo zinkasoval sumu 677 000 Sk, súd vyhovel eventuálnemu petitu a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 677 000 Sk. Súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to od nasledujúceho dňa po doručení žaloby žalovanému, ktorú možno považovať za výzvu na zaplatenie.

Proti rozsudku podal žalovaný z dôvodu nesprávneho posúdenia veci odvolanie a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Svoje podanie odôvodnil tým, že žalobca na pojednávaní neprodukoval dôkazy svedčiace o nadobudnutí predmetného vozidla na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31.8.2000 od spoločnosti V., s.r.o. Žalovaný preukázal, že vozidlo nadobudol do svojho vlastníctva od spoločnosti A., s.r.o. za kúpnu cenu 1 210 800 Sk. Vozidlo žalovaný zakúpil za účelom poskytnutia finančného leasingu pre spoločnosť V., s.r.o. Žalovaný a spoločnosť V., s.r.o. uzatvorili leasingovú zmluvu č. 3202 dňa 10.8.2000. Vozidlo bolo následne odovzdané nájomcovi a žalovaný zaslal Dopravnému inšpektorátu Policajného zboru plnomocenstvo, aby bol v technickom preukaze nájomca uvedený ako držiteľ vozidla. Nájomca si neplnil povinnosti vyplývajúce z leasingovej zmluvy, preto ho žalovaný vyzval

na vrátenie vozidla. Keď na výzvu nereagoval, žalovaný zisťoval miesto nachádzania sa vozidla prostredníctvom súkromnej bezpečnostnej služby. Následne Obvodný úrad vyšetrovania Bratislava II uznesením zo dňa 26.4.2001 žalovanému ako vlastníkovi vozidlo vrátil. Žalovaný mal za to, že nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 688 000 Sk je neakceptovateľný, pretože žalobca nepreukázal existenciu škodového právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Zároveň poukázal na skutočnosť, že kúpna zmluva zo dňa 31.8.2000 je nulitným právnym úkonom, pretože účastníci uvedeného úkonu sledovali obchádzanie zákona, keď si dohodli upravovať vzťahy podľa Obchodného zákonníka a aj svedecká výpoveď p. M. preukazuje, že si zobral leasing na predmetné vozidlo pod cudzím nátlakom. Podľa žalobcu je dôkazom absencie dobromyseľnosti aj fakt, že vozidlo bolo prvýkrát prihlásené na dopravnom inšpektoráte dňa 30.8.2000 a nasledujúci deň na základe kúpnej zmluvy predané žalobcovi. Žalovaný spochybnil dobromyseľnosť žalobcu i tým, že nové vozidlo s jednodňovou registráciou kúpil za sumu 700 000 Sk, čo je o 500 000 Sk nižšia suma, akú malo vozidlo deň predtým.

Žalovaný dňa 25.2.2008 svoje podanie doplnil, pričom poukázal na skutočnosť, že žalobca pri riadnej obozretnosti mohol zistiť, že predávajúci nie je vlastníkom vozidla, že je podozrivé, že predávajúci predáva vozidlo ako nové jeden deň po jeho prvej registrácii na dopravnom inšpektoráte o 40% lacnejšie, ako bola pôvodná cena. Ďalej uviedol, že prelomiť zásady platné v rímskom práve a konať v rozpore s nimi by znamenalo zavádzať do právneho poriadku potieranie spravodlivosti. Zákon poskytuje ochranu hlavne vlastníkovi a odvodene aj tomu, kto je oprávnený mať vec u seba. Žalobcovi nemožno uprieť právo regresu voči predávajúcemu, avšak žalobca si uvedené právo voči spoločnosti V., s.r.o. neuplatnil.

K odvolaniu sa vyjadril i žalobca, ktorý mal za to, že k vozidlu nadobudol vlastnícke právo na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31.8.2000. K otázke náhrady škody uviedol, že je možné zdôvodniť žalovaný nárok viacerými spôsobmi a ak bolo jedno zdôvodnenie opodstatnené, súd mal návrhu vyhovieť. Pokiaľ ide o nevysporiadanie sa súdu s príčinnou súvislosťou medzi vzniknutou škodu a konaním žalovaného, bolo podľa žalobcu zbytočné sa tým zaoberať, keďže súd považoval predaj vozidla zamestnancovi žalovaného za bezdôvodné obohatenie. Žalovaný považuje voľbu Obchodného zákonníka za nadbytočnú, pretože kúpna zmluva bola uzavretá medzi podnikateľmi v rámci ich podnikateľskej činnosti a obligatórne zo zákona sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. K aplikácii ust. § 446 Obchodného zákonníka uviedol, že žalobca bol pri nadobúdaní vlastníctva dobromyseľný, keďže v technickom preukaze bola zapísaná spoločnosť V., s.r.o.

a predávajúci v kúpnej zmluve výslovne ubezpečil kupujúceho, že je oprávnený nakladať s predmetným vozidlom za účelom predaja a predmet kúpy nemá žiadne faktické ani právne vady. Žalobca teda nemal dôvod pochybovať o oprávnení predávajúceho nakladať s vozidlom v čase prevodu vlastníckeho práva. Zároveň žalobca ako kupujúci nemá povinnosť preverovať spôsob nadobudnutia vozidla predávajúcim. Dobromyseľnosť je Obchodným zákonníkom predpokladaná a opak má preukázať žalovaný. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. na nariadenom pojednávaní podľa ust. § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. prejednal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. rozsudok Okresného súdu Žilina v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 22 472,29 Eur (677 000 Sk) s 12,5% úrokom z omeškania ročne od 23.7.2003 do zaplatenia zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. V napadnutej časti výroku o trovách prvostupňového konania rozsudok podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy prvostupňového a odvolacieho konania. Súd po opakovanom dokazovaní dospel k záveru, že dobromyseľnosť žalobcu bola vyvrátená, a to na základe výpovede svedka p. M., procesom kreovania kúpnej zmluvy zo dňa 31.8.2000, spôsobu stanovenia kúpnej ceny a vo vzájomnej časovej súvislosti jednotlivých úkonov. Odvolací súd má za to, že prvostupňový súd postupoval nesprávne, keď nevzal do úvahy výpoveď svedka p. M., konateľa spoločnosti V., s.r.o. Odvolací súd vychádzal z jeho výpovede, pretože sa nepreukázalo stíhanie svedka za krivú výpoveď. Zo svedeckej výpovede bolo zrejmé, že kúpna zmluva sa uzatvárala pod nátlakom, predávajúci k vozidlu nenadobudol vlastnícke právo a bola aj vyvrátená dobromyseľnosť žalobcu, keďže žalobca prostredníctvom osoby, ktorá v jeho mene vystupovala, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom, ani oprávnený s vozidlom za účelom predaja nakladať. Aj keď žalobca nebol pri uzatváraní kúpnej zmluvy prítomný osobne, v jeho mene konal zamestnanec p. R.D., ktorého sa napriek snaženiu ako svedka na výsluch zabezpečiť nepodarilo. Podľa odvolacieho súdu žalobca ani nemal záujem na zabezpečení účasti svedka, ktorý by preukázal dobromyseľnosť.

Dobromyseľnosť je vyvrátená aj cenou vozidla, ktorá bola stanovená na 700 000 Sk tak, že 688 000 Sk bude vyplatených 31.8.2000 a zvyšných 12 000 Sk neskôr, pritom pri uzatváraní Zmluvy o finančnom leasingu zo dňa 10.8.2000 bola hodnota vozidla vo výške 1 210 800 Sk. Aj časová súvislosť je dôležitým faktorom pri vyvrátení dobromyseľnosti, keďže vozidlo bolo prvýkrát prihlásené na dopravnom inšpektoráte dňa 30.8.2000 a žalobca uzavrel kúpnu zmluvu hneď nasledujúci deň, t. j. 31.8.2000.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca mal podľa Živnostenského listu zo dňa 26.2.1999 živnosť na „nákup a predaj ojazdených motorových vozidiel“, preto pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 31.8.2000 mal postupovať s odbornou starostlivosťou. Samotné oboznámenie sa s technickým preukazom nie je dostačujúce.

Odvolací súd sa zaoberal aj právnym vzťahom medzi účastníkmi a zistil, že prioritne bol založený zmluvný vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou V., s.r.o., ktorá ako predávajúci zabezpečila žalobcu o právne bezvadovom predmete kúpne, preto je zodpovednostný vzťah založený medzi predávajúcim a kupujúcim, nie žalovaného voči žalobcovi.

Na základe zmeny napadnutého rozsudku v dotknutých výrokoch bola žalovanému ako úspešnému účastníkovi priznaná náhrada trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Žalobca proti rozhodnutiu odvolacieho súdu zo dňa 12.3.2009, sp. zn. 13 Cob 87/2008, podal z dôvodov uvedených v ust. § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. prostredníctvom právneho zástupcu dovolanie. Dovolateľ vidí nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu v tom, že súd po vykonanom dokazovaní nesprávne posúdil, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy žalobca nebol dobromyseľný, pokiaľ ide o vlastníctvo a oprávnenosť predajcu nakladať s predmetným vozidlom. Poukázal na ust. § 446 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je dobromyseľnosť žalobcu predpokladaná, pričom žalovaný dobromyseľnosť žalobcu pri uzatváraní kúpnej zmluvy nevyvrátil.

Dovolateľ sa ďalej zaoberal jednotlivými dôvodmi uvedenými v rozsudku Krajského súdu v Žiline, na základe ktorých dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nebol dobromyseľný.

K výpovedi svedka pána M. žalobca uviedol, že pokiaľ aj bol pri podpise kúpnej zmluvy na p. M. vyvíjaný nátlak, žalobca o ňom nevedel a vedieť nemohol. Aj keď uzatvorenie zmluvy za p. M. „predhodli“ iné osoby, žalobca nemohol mať pochybnosti o tom, že predávajúci je vlastníkom vozidla, pretože v praxi je bežné dohodnúť uzatvorenie zmluvy s odlišnou osobou, ako je osoba následne podpisujúca zmluvu. Žalobca tiež považoval za zarážajúce, že výpoveď svedka nevedla odvolací súd k záveru, že úkony boli neplatné a teda neexistuje vlastnícke právo žalovaného k danému vozidlu. Dovolateľ sa zároveň ohradil voči tvrdeniu súdu, že žalobca nemal záujem na zabezpečení účasti svedka p. R.D. na pojednávaní, ktorý by mohol potvrdiť dobromyseľnosť žalobcu, keďže výpoveď uvedeného svedka navrhol, avšak súd nevyužil všetky prostriedky, aby sa svedok pojednávania zúčastnil, čo považuje za vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca má za to, že skutočnosti obsiahnuté vo výpovedi svedka p. M. nevyvracajú dobromyseľnosť žalobcu pri uzatváraní kúpnej zmluvy.

Žalobca taktiež nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že žalobca nie je dobromyseľný, pretože s predávajúcim dohodol kúpnu cenu vo výške 700 000 Sk napriek tomu, že vozidlo bolo na dopravnom inšpektoráte registrované deň predtým, a to na základe skoršej kúpnej zmluvy znejúcej na sumu 1 210 800 Sk. Podľa žalobcu kúpnu cenu v praxi určuje žalobca, pričom predávajúci navrhnutú cenu akceptoval. V momente prevzatia vozidiel od predávajúceho klesá ich hodnota o cca 25%. Cenu ovplyvnila i skutočnosť, že sa jednalo o minuloročný model auta a predávajúci potreboval finančnú hotovosť. Tiež nie je výnimočné, keď predávajúci predáva vozidlo v krátkom časovom odstupe po kúpe, resp. aj nasledujúci deň, pričom z toho nemožno preukázať, že žalobca vie o tom, že predávajúci nie je vlastníkom vozidla. Dovolateľ vidí svoju dobromyseľnosť aj v tom, že predávajúci mu tvrdil, že vozidlo mal objednané a zaplatené dávnejšie, ale dodané bolo až neskôr a predávajúci potrebuje súrne finančnú hotovosť. Ďalej žalobca žiadal od predávajúceho oznámenie miesta kúpy vozidla, ktorým podľa predávajúceho bola spoločnosť A., s.r.o., N.. Zamestnanec žalobcu v spoločnosti A., s.r.o. telefonicky zistil, že vozidlo nebolo kúpené na leasing a predávajúci ho vyplatil v hotovosti. Zároveň predávajúci žalobcovi odovzdal originál kúpnej zmluvy a preberací protokol. V prospech spoločnosti V., s.r.o. svedčil aj zápis vo veľkom a malom technikom preukaze. Z dôvodu zabezpečenia spravodlivej ochrany práv dovolateľ považuje za potrebné na uvedenú zmluvu prihliadať.

Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že bol v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy dobromyseľný, že predávajúci je vlastníkom vozidla a je oprávnený s ním za účelom predaja nakladať, preto navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že dovolací súd potvrdí rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 6.11.2007, č. k. 13 Cb 128/2001-359 a zaviazá žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1 158,97 Eur a trov dovolacieho konania vo výške 3 163,67 Eur. Žalobca súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania včas (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal dovolanie podľa ust. § 242 ods. 1 a dospel k záveru, že dovolaniu nie je možné vyhovieť.

Podľa ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 446 Obchodného zákonníka, kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja.

Podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaduje pojednávanie (§115) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

V zmysle ust. § 243a ods. 2 druhá veta O.s.p. dovolací súd dokazovanie nevykonáva.

Podľa ust. § 243b ods. 1 O.s.p. dovolací súd dovolanie zamietne, ak nie sú dané dôvody dovolania a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Žalobca uzavrel kúpnu zmluvu zo dňa 31.8.2000 so spoločnosťou V., s.r.o. Oba subjekty boli v čase uzatvorenia zmluvy podnikateľmi, ktorých predmetom činnosti bol okrem iného predaj a prenájom motorových vozidiel, preto sa právne vzťahy medzi týmito obchodnými spoločnosťami spravovali ustanoveniami Obchodného zákonníka.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že odvolací súd posúdil žalobcovu nedobromyseľnosť správne.

Žalobca pri minimálnej obozretnosti mohol zistiť, že osoba, od ktorej vozidlo kúpil, nie je vlastníkom predmetného vozidla, ktoré bolo riadne dokumentované a malo potrebné vybavenie nefalšovanými dokladmi. Ochrana vlastníctva je primárna a s tým spojené práva iných osôb, ich ochrana má subsidiárnu povahu. Prelomenie základných zásad platných ešte aj v čase uplatňovania rímskeho práva, a to zásady: nikto nemôže na druhého previesť viac práva ako sám má a právo nevzniká z bezprávia, vyžaduje v zmysle ust. § 446 Obchod. zák. dobromyseľnosť, ktorá nie je ničím spochybnená. Pri pochybnosti nemožno tvrdiť dobromyseľnosť a pochybnosť v danej veci je reálne zistenou skutočnosťou.

Dovolací súd vzal do úvahy výpoveď svedka p. M., pretože z jeho výpovede pred dožiadaným súdom je zrejmé, že ani kladná ani záporná výpoveď by nezhoršila svedkovo postavenie v prebiehajúcom trestnom konaní, a preto nebol daný predpoklad jeho krivej výpovede.

Svedok opísal spôsob uzatvorenia predmetnej zmluvy takto:

„na predloženej kúpnej zmluve a predloženom výdavkovom pokladničnom doklade sú moje podpisy. Ja som túto zmluvu podpisoval v mene obchodnej spoločnosti V., s.r.o. Zmluvu som podpisoval v D., za D. tam bola prítomná jedna pani, jej meno uviesť neviem. Nikto iný prítomný nebol.“ Na ďalšie otázky uviedol: „K otázke, či som bol zapísaný ako vlastník motorového vozidla V.B., ev. č. X., ja sa vyjadriť neviem. Pretože ja som papiere od tohto vozidla nemal ani v rukách, ani som ich nevidel, tieto mali už v rukách mnou uvedené osoby. Ja som podpísal osobne zmluvu o finančnom leasingu, aj kúpnu zmluvu, aj preberací protokol, ale toto už bolo všetko nachystané, toto bolo spísané, oni mi to len predložili a ja som to pod nátlakom podpísal“. „Ja som podpísal osobne kúpnu zmluvu o kúpe a predaji v A., ale to len z dôvodu, že som musel. Ja som predal auto A., resp. musel som toto predať, pretože C. a B. mali už toto s A. dohodnuté. Lebo oni mi len oznámili, že auto predám A.. Čo sa týka predložených dokladov pri predaji vozidla, ako som už uviedol, ja som žiadne doklady nemal, ani nepredkladal, okrem občianskeho preukazu“.

Svedok svojou výpoveďou o spôsobe uzatvárania kúpnej zmluvy vyvrátil žalobcovu dobromyseľnosť, ako aj tvrdenie, že mu pri uzatváraní zmluvy boli predložené všetky doklady súvisiace s vozidlom, na základe ktorých považoval spoločnosť V., s.r.o. za vlastníka predmetu sporu.

Pokiaľ ide o nevyslovenie neplatnosti právnych úkonov zo strany odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že predmetom konania bolo vydanie vecí, resp. zaplatenie 22 472,29 Eur s príslušenstvom a uvedený problém súd mohol riešiť len ako predbežnú otázku.

Podľa dovolania vychádzal žalobca zo zápisov vo veľkom a malom technickom preukaze. Sám žalobca na preukázanie svojich tvrdení technické preukazy k vozidlu v konaní nepredložil, prípadne nenavrhol súdu ich vyžiadanie od žalovaného. Žalovaný technický preukaz doručil prvostupňovému súdu len za účelom preukázania, že napriek roku výroby 1999 je vozidlo nové. V čase prevodu predmetného motorového vozidla (rok 2000) nebolo vo veľkom technickom preukaze uvedené, kto je vlastníkom vozidla, evidoval sa len držiteľ vozidla a ako taký bol v technickom preukaze uvedený V., s.r.o., preto tento údajne predložený doklad nebol na preukázanie vlastníctva predmetného motorového vozidla oprávnený. Iné doklady v priebehu konania na súde prvého stupňa a odvolacieho konania neboli v súvislosti s preukázaním vlastníctva vozidla žalobcom predložené.

Žalobca sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzatvárania kúpnej zmluvy zaoberal nákupom a predajom motorových vozidiel. Vzhľadom na to mal pri kúpe postupovať s odbornou starostlivosťou a vyžiadať si všetky potrebné informácie o predávanom vozidle

na dopravnom inšpektoráte, ktorý vedie zoznam motorových vozidiel, údajov o ich vlastníkoch a držiteľoch. Len samotné ubezpečenie predávajúceho, že je vlastníkom vozidla, nie je dostatočným dôvodom na rozptýlenie pochybností o majiteľovi predmetu sporu.

Vlastníctvo žalovaného preukazuje aj postup policajných orgánov, ktorí pristúpili k začatiu trestného stíhania vo veci sprenevery v súvislosti s predajom uvedeného vozidla, odobratiu vozidla žalobcovi a jeho následnému vráteniu žalovanému. Ako vyplýva z uznesenia Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Bratislava II zo dňa 26.4.2001, ČVS: OÚV-1479/2000, neboli pochybnosti o práve žalovaného na vozidlo, preto mu vec bola vydaná.

Dovolací súd sa tiež prikláňa k odôvodneniu odvolacieho súdu, týkajúceho sa časovej súvislosti uskutočňovania jednotlivých úkonov, keď je podľa dokladov, ktoré mal k dispozícii žalobca zrejme, že vozidlo bolo na dopravnom inšpektoráte prihlásené dňa 30.8.2000 a kúpna zmluva žalobca uzavrel hneď nasledujúci deň, t. j. 31.8.2000. Uvedený nepriamy dôkaz nasvedčuje skutočnosti, že žalobca nebol dobromyseľný.

Žalobca v dovolaní poukázal na postup, ktorý uskutočnil za účelom zistenia vlastníka vozidla a predložil Preberací protokol zo dňa 10.8.2000, ktorým spoločnosť V., s.r.o. prebrala osobný automobil V.B. 2,31 V5 4-motion v bezchybnom stave od spoločnosti A.N. a kúpnu zmluvu zo dňa 10.8.2000, uzatvorenú medzi spoločnosťou A., spol. s r.o. ako predávajúcim a spoločnosťou V., s.r.o. ako kupujúcim. Predmetom zmluvy bol predaj uvedeného vozidla. Žalobca uviedol, že dokumenty mu odovzdal predávajúci pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktoré potvrdzovali, že vozidlo od spoločnosti A., spol. s r.o. kúpila priamo spoločnosť V., s.r.o. a stala sa tak jeho vlastníkom.

Prvostupňový súd v predvolaní na pojednávanie vytýčené na deň 21.9.2004, doručenom právnomu zástupcovi žalobcu dňa 16.8.2004, poučil žalobcu o povinnosti predložiť alebo označiť dôkazy pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, pretože inak sa na ne nebude prihliadať. Žalobca predložil uvedené dôkazy až po vydaní rozhodnutia vo veci samej, v dovolacom konaní, pričom ani nezdôvodnil ich nepredloženie počas prvostupňového ani odvolacieho konania a neodôvodnil, prečo tieto listinné doklady predkladá v konaní, ktoré už dokazovanie nevykonáva a na ktorom sa už neprihliada na dôkazy predložené po rozhodnutí vo veci samej. V zmysle ustanovení § 120 ods. 4 O.s.p. a ust. § 243a ods. 2 O.s.p. dovolací súd k novým dôkazom predloženým v dovolacom konaní preto nemohol neprihliadnuť.

Keďže dovolací súd dospel k záveru, že žalobca dobromyseľný nebol, dovolanie žalobcu podľa ust. § 243b ods. 1 ako nedôvodné zamietol.

Žalovanému ako úspešnému v konaní v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov. Dovolací súd žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. decembra 2009

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.